

tilfældig var til Stede, blev der fra Venstres Side udtalt dette med Henblik paa Anvendelsen af § 2: Nej, lad Staten ordne disse Ting, lad Staten regulere Priserne, men lad Kommunalraadene være fri. Hvis det er Statskassen, der yder denne Hjælp, vil vi være meget glade ved at modtage den, men naar det skal ske kommunalt, synes vi ikke om det. Det ærede Medlem fra Assens vilde ikke være med til at fordele disse Byrder paa et bredere Grundlag, saaledes at altsaa ogsaa Landkommunerne kommer til at bære deres Del af Bykommunernes Udgifter. Jeg ønsker at sige her navnlig til det ærede Medlem fra Assens og ogsaa til Landkommunalraadene: Tag saa selv disse Udgifter til saadanne Dyrtidsforanstaltninger, tag selv denne Opgave op til Løsning. Det er jo ikke for at lægge Købstædernes Udgifter til Dyrtidsforanstaltninger over paa Landkommunerne, at vi forlanger Statstilskud til disse Foranstaltninger, det er ikke, fordi vi vil have, at Landkommunerne skal bære deres Del af Byrderne for Købstæderne, nej, vi forlanger Statstilskud eller Prisregulering, for at ogsaa Landbefolkningen kan faa Del i saadanne Foranstaltninger, thi Landkommunerne har hidtil forsømt denne Opgave. Det ærede Medlem fra Assens vil værne Kommunernes Selvbestemelsesret paa dette Punkt og er glad ved, at det i Dyrtidsloven er sagt, at Kommunerne *kan* gøre det og det. Ja, men saa burde de vise, at de virkelig *vil* gøre noget. Tiden er inde dertil. Det ærede Medlem fra Assens mener, at der ikke er saa megen Grund til det, thi Arbejdslønnen er steget stærkt under Krigen og har dermed afbødet Dyrtiden. Ja, det er muigt, at Arbejdslønnen er steget, men dog vistnok ikke i samme Omfang, som Dyrtiden er steget. Der er derimod ogsaa en anden Side ved denne Sag, og det er den, at der findes en hel Del, som ikke kommer ind under denne Kategori, ikke betragtes som Arbejdere i den Forstand, at de er Lønarbejdere: smaa Husmænd, Haandværkere, smaa handlende o. s. v. For Haandværkernes Vedkommende er Forholdet det, at der stadig bliver mindre og mindre Arbejde som Følge af Krigen, for de handlende er Forholdet det, at der stadig bliver mindre at handle med, og for Husmændenes Vedkommende har vi nu hørt de foregaaende Dage, hvorledes deres

Produktion indskrænkes Dag for Dag i større og større Udstrækning paa Grund af Krigsforholdene. Det er her nødvendigt at komme disse Mennesker til Hjælp ved en Prisregulering, som ikke alene maa tages op ved Statsforanstaltninger, men som det sikkert ogsaa bliver nødvendigt i større Udstrækning at tage op kommunalt. Dyrtidsloven vedtoges jo i dette Ting enstemmigt med 76 Stemmer, og det er da ganske underligt at se, at man ude i Landet er imod Anvendelsen af en af Dyrtidslovens vigtigste Paragraffer.

I Rudkøbing havde vi for en Maanedstid siden dette Spørgsmaal til Behandling, og det blev her i Anledning af et af et Flertal indenfor Hjælpekassens Bestyrelse stillet Forslag vedtaget at yde en Rabat til alle for Smør, Fedt og Margarine paa 50 Øre pr. Halvkilo pr. Indbygger, — 3 Rabatmærker pr. Maaned i 6 Maaned: Udgiften hertil er anslaaet til 34,000 Kr., hvoraf Staten altsaa refunderer $\frac{1}{3}$. Samtidig hermed ydes der jo større Bidrag til Hjælpekassen og desuden har vi fra November til Maj Børnebespisning. 4 socialdemokratiske Medlemmer og jeg stemte for dette Forslag, hvorved det blev vedtaget, medens 4 Medlemmer, 2 tilhørende det konservative Folkeparti og 2 tilhørende Venstre, stemte imod; Formanden undlod at stemme. Men det mærkelige er nu dette, at Mindretallet, altsaa de to Konservative og de to Venstremænd, forlangte deres Modstand og deres Motivering for denne tilført Protokollen, og tillige forlangte de indsendt til Ministeriet baade Protokolltilførselen og Hjælpekassens Bestyrelses Mindretals Motivering af dens Indstilling, fordi de mente, at de derved kunde paavirke Ministeriet til at nægte at approbere Foranstaltningen. Mindretallet udtalte i Byraadet, at det ansaa Foranstaltningen for stridende mod Dyrtidslovens Ord og Aand, og da det fra Flertallets Side blev fremhævet, at den var i Overensstemmelse med Dyrtidslovens Ord, saa holdt man fast ved det andet, at det maatte være imod Dyrtidslovens Aand. Det maa være med underlige Følelser, at Indenrigsministeriet i disse Dage har modtaget denne Skrivelse fra Byraadet tillige med Mindretallets Bemærkning, efter at Sagen er blevet gennemdrøftet her i